

DISSESSATIO DE RE MEDICA VETERUM Hebraeorum.

Post pronuntiatam æquo iudicio Dei in hominem mortis sententiam, dura necessitatibus jugum subire mortales coadiunt, ut singulis nempe diebus manum cum morte, atque mortem inducentibus morbis conferre cogentur. Hanc pugnam merito appellamus naturalem illam medicinam, quæ omnibus retrò sacerulis, atque inter omnes Mundi populos obtinuit. Ante Adami lapsum, præsentissimam vitæ servandam remedium Deus in arbore vita paravit; insita enim pomo hujus arboris vis erat, ut prime juventutis florem viresque servaret intactas; si ad præscriptum tamen Dei eo remedio uti homines voluerint. Sed præcipitato confilio Divinis jussiñibus posthabitu, cùm præscriptum à Creatore terminum usi vetiti poni prævertissent, quod priùs habebant vitæ remedium, perniciössimum virus sibi postisque omnibus experti sunt.

Inventæ medicinae Authorem Deum ipsum, vel, si mavis, Adamum Judæi repertarunt. Honora medicum propter necessitatem, inquit Eccli. 38. 1. 2. etenim illum creavit Altissimus; à Deo est enim omnis medela. Nec nisi è Cælo receptum illud donum medicinae Pagani arbitrantur, primores illos Medicos in Deorum censum adlegentes. Afflitis Mortaliū rebus Adami crimen Deus miseratus, noluit promptæ mortis supplicio perfidiosum hominem perire. Vitam misero servavit, dato ad resipiscientiam & pœnititudinem spatio; viva etiam detinuit illa speculabilium scientiarum lumina, quæ ante in ipsa hominis creatione indiderat; itaque afflgentibus Adam rationem inventit antimalia cicurandi, agros colendi, mendendorumque morborum, si quæ forte incidunt, aptissimam. Uso & experientia tot annorum acceptam rerum hanc cognitionem excoluit, quibus utrisque adjumentis medicina exercitium non modice juvatur.

Ex Adamo deinde in posteris hæreditario jure transmissam medicinam quanquam Historiæ silente, ne ambigimus quidem. Moyses ipse, licet aliquo primos rerum inventores ante Diluvium solertiissime designet (a), ut neque primos pascendorum ovium, musicorum instrumentorum, liquidi metalli Authores sileat, de Medi-

a Gen. 4. 20.
21. 22.

cis atque pharmaciæ sanctum ubique silentium affectat. In toto Genesis libro prima de Medicis mentio in obitu Jacobi historiæ occurrit (b). Parentis defuncti cadaver aromatis condendum de more ejus regoris, de qua vide Herodotum l. 2. c. 86. 87. 88. & Diodorū l. 1. arte seruorum suorum Medicorum, Joseph curavit.

Obtinebat jam eā ætate, sicut & diu antea, medicina apud Ægyptios, eosque quos Medicos Moyses appellat, aromatis vel etiam sale cadavera condientes, morbos etiam tractasse ne ambigimus quidem. Veterum plerique inventæ medicinae honorem tribuerunt Hermeti sive Mercurio Trismegisto (c), quem Virum Ægypti appellant Thautum; nec facile aliud est à Chanaan filio Cham. Porro Cham Pater est Ægyptiorum per Mezraim, & Chananiorum sive Phœnicum per Chanaan. Ex quo sanci vetustissimi medicinae origo asseritur. Thautus, sive Mercurius à confiliis erat Chrono, alio nomine Saturno sive Noe (d), quæ varia nomina unum eundemque virum produnt. Hunc eundem à seceris fuisse Osiridis, sive Iridis filiorum Saturni natu majorum, & Ægypti Regum Diodorus Siculus l. 1. est author. Malunt alii totam eam rem Osiridi & Iridi accepto referre. Ipsa de se Iridis in lapide posito Nysæ in Arabia tradit, patrem habuisse Chronon, conjugem Osiridem, præceptorem Thautum, & filium Horum. Vide Diodorū l. 1. Di Iride in urbe Nysa Sanctus Clemens (e), & S. Cyrillus Alexandrinus eandem scientiam acserunt ab Api.

Sed Plutarchus de Iride, Ægyptiorum testimonio fretus, ambos istos Viros Apim, & Osiridem confundens censet. Apis auditorem habuit Æsculapium medicinæ gloriæ celebratissimum. Quod ad Iridem spectat, medicinæ intima pervasisse fœminam illam, eidemque plura medicamina deberi, Diodorus Siculus l. 1. & Manetho apud Eu. Præp. l. 2. est author. Ejus rei merito, inquit Diodorus, Iridis nomen in Deorum censum referri, ejusque Numen ab egris implorari, nec frustra, ut quidem creditum, contigit. Ab Iride derivata scientia in Horum, sive Apollinem ejus filium, quemadmodum ab Osiride didicerat Æsculapius. En veteres medicinæ apud Ægyptios fontes, juxta priscos Scriptores.

Erat

b Gen. 50. 2.

c Vide D. Le
Clerc. bibl.
Medicin. p. 1.
pag. 20. 21.
Gallic. Ga-
len. Orat.
fus. ad art.
Clem. Alex.
Strom. 1.6.
Martian. Ca-
pella de arte
Gram. l. 3.
d Vide inscri-
ptionem à Dio-
doro relata-
m in hac verba:
Mibi pater
Saturnus est
omnium Deo-
rum ultimus.
Ego sum Rex
Oiris, qui ar-
ma per uni-
veroram ter-
ram inui.
Ego sum filius
Chronos natu-
major.
e Strom. l. 1.
pag. 307.

f Atum 6.
22.
g Levit. 13.
14.
h Levit. 12.
15.
i Exod. 32. 20.

k Strom. l. 1.

l Num. 21. 8. 9.

* Ody. D.

m De Lusit. l.
3. pag. 115.

n Strab. l. 16.
pag. 746. l. 1.
c. 19. Herod. l.
1. c. 197.
o Strabo l. 13.
pag. 307.

De re Medica Veterum Hebraeorum. 483

Erat in honore ars apud Ægyptios, tamen mysteriis latè instruclus creditur Moyses, in omni Ægyptiorum scientia excultissimus (f). Id lepræ exemplo, atque ratione ejus curanda, distinguenda que in libris Mosiacis traditæ (g), discimus; discimus & ex cautione ab eo præscripta in consuetis mulierum incommodis (h). Non desunt etiam qui credant, Moysen Chymicæ etiam mysteriis suis initiatum, quemadmodum ex redacto in pulvere aureo illo vitulo ab Aarone (i) conflat, & ab eodem Moyse ad potandum Hebreis Idololatriæ tradito, collegit sibi videntur. Quæ de medicina Moyis, sicut & omnigena Ægyptiorum scientia, diximus, apertissimo S. Clementis Alexandrini testimonio confirmantur (k). Nec sanè in dubium revocari potest, virum illum calluisse non scientias tantum, quæ ad religionem, & politiam pertinent, sed eas pariter quæ naturæ intima pervaderent. Ita ingenium habuisse Physicæ scientiis excultum fatis demonstrant ea, quæ de puris, impurisque animantibus, quemadmodum & de corporis vitiis. Sacerdotes à ministerio arietibus, ne quid de ceteris dicam supra recentius, docet. Quæ de correctis amaricantibus aquis in Mara, proiectione cuiusdam ligni, præstata ab eodem legimus, hæc insita cuidam ejusdem ligni naturali & medicinali virtuti accepto resulisse videtur. Author Eccli. 38. 4. 5. Non desunt, qui arcano cuidam medicinæ, & chymicæ secreto députent collatam ænei serpentis erectione è volantium angulum veneno sanitatem (l).

Certos quodam fuisse Medicis Ægyptiis Codices Sacros, quibus servandâ sibi artis præcepta docebantur, Diodorus Bibl. l. 1. est author: quæ sanè præcepta si quis in tractandis morbis servasset, huic omnia salva erant, sive ægrotis valetudo, sive mors obigit; cum vicissim ab illis exorbitasse, vel collatæ ægrotis sanitatem, capitale haberet. Homerus [*] infinare videntur, Ægyptios ferè omnes medicinam profiteri, & ita profiteri, ut nullibi periiores Medicis invenientur. Frequentissimos fani in ea regione Medicos fuisse ex Herodoto docemur (m). Cum singulis corporis partibus singulisque morbis sui essent Medicis peculiares, ita sui erant pro capitis, oculorum, dentium, ventris morbis. Sed hac longè aliena sunt à Moysis ætate, & in Strabone legimus (n), obtinuisse olim apud illos, ut ægros in foro exponenter, quod scilicet obviis quibusve commodum esset, ut si quid scirent remedi, proponerent: quod etiam à Babyloniis (n), Gallis, & Lusitanis (o), servatum est. Repugnat ista quidem cum traditis à nobis supra de medicinae vetustate apud Ægyptios; quod ancam dedit Catabonii conjectura, autem pro Ægyptiis legendum esse Assiris; cum maximè neque apud Strabonem, neque apud Diodorū, sive Herodotum simile aliiquid de Ægyptiis proditum, cum peculiarius de illis agerent, legatur.

Post Ægyptios, veteriores medicinæ af-
fertores credimus Chaldaeos, & Phœnices, quibuscum erant Hebraorum commercia constituta, eademque occasione facile & medicinæ artem didicisse potuerant. Porro primum regionis Medicum Cadmus, venerantur Phœnices (p), sicut & eadem ratione Bacchum colebant Assyrii, Lybes, & Indi. Coœvus erat Moysi Cadmus; sed multò illo vetustius Bacchus, si Criticorum conjectura valeat, virum illum cum Nemrod confundentium, cum alijs non desint, qui Moylem ipsum eo nomine designatum credant. Hæc planè omnia fatis produnt medicina in Oriente vetustatem, antea apud illos obtinentis, quam ut in Gracia prodiret celebratissimus ille Chiron præceptor Herculis, Aristai, Thesei, Telamonis, Teucri, Jasonis, Pelei, Achillis, & Palamedis. Horum Virorum Epochæ non latet, cùm plures Trojæ obfitioni adfuerint. Restat modò ut eam quæstionem tractemus, an scilicet Hebreis ex ipsis gentis crepundis methodus aliqua medicina, & quanam illa, tum & Medicinam profientes viri fuerint. Cujus rei rariora afferri posse à nobis documenta, quam ut Lectorum vota omnia expleant, in tanto Scripturarum silento, in ipso sermonis vestibulo ultrò fate-
mur.

p Plutar.
Symp. l. 3. q. 1.

q Septuag.
Chal. Syr.
Arab. aliiple-
rique.

r Rak schifro
jithen Verapo
jerape.

Post Ægyptios, veteriores medicinæ af-

Differt. Calmet. Tom. I.

P pp 2 cu-

curationi, ut potè quos supernaturalis morbi generi laborare arbitrarentur, manus admoveere, R. Manahem ad Levit. 13, est author. Audit à Rege Israelis causà adventus Naamani Samariam, lectisque Regis Damasci ad se literis, postulantibus ut virum illum à lepra curaret, scidit vestimenta sua, & ait: Nunquid ego Deus sum, ut occidere possim & vivificare? (s). Iesus Christus curatis leprosis quibusdam, unum illud esse voluit prodigium certum assertumque, quo se Messiam demonstraret (t).

s. 4. Reg. 3. 7.
t. Matth. 11. 5.
u. Levit. 15.

Quæ Moyses edicit de abstinentia à fœminis statim à puerperio (u), sive menstruo incommodo laborantibus, illa pariter argumento servunt. Hæc enim omnia velut tonidem amuleta, si nomen illud usurpare fas est, habenda, quibus pestis seu contagionis ex ea re provenientis virus acrietur. Nec abs re eodem medicaminum nomine censeri possent, quæ ipse Legionator prescribit de coma leproformabrandendæ, de claudendis leprosis, eorum post receptam valetudinem lustrationibus, & admittendorum in consortium hominum expiationibus.

Quod in superioribus adduximus exemplum de viro recepto gravi vulnere labante, satis demonstrat non defuisse tunc temporis, qui luxata membra componeant, vulnera lenioribus adhibitis remedium temperarent. Hujus rei peritia hodie Chirurgos, olim abfolutissimos Medicos redebat. Chiron, Machaon, Podalirius, Pepon, Aesculapius nihil ultra quam petitiores erant Chirurgi [x], cum sollo noscent vulnera tractare, teste Plinio l. 29. c. 1. Podalirius, & Machaon filius Aesculapii, Agamemnonis in expeditione Trojana socii, nunquam in peste internisque morbis, ait Celsus, artem suam exeruerunt; vulnera tantum tractasse contenti. Quin & medicinae economiam ignorabant adeò, ut Machaoni receptio in humeris vulnera labanti potum permetterent è vino & comminuto caprino caseo confectum (y).

y. Hom. Iliad. 4.1.

Apud Hebreos cum de morbis sermo occurrit, ut de febris, malaciis, peste, dolore capitis, seu viscerum, nunquam de pharmaciis aliquid legitur; frequenter vi-cessum de illis, cum de vulneribus, confractione, sive stupore agatur. Asa podagrâ laborans, Medicorum opem quæsivit; quod vitio illi in Scriptura vertitur, quasi una hac re Deo minus fidere videretur (a). a. 3. Reg. 15. 23. & 2. Par. 16. 12. Joram, receptio inter bellandum vulnere, Jeraeleum curationis gratia secepit (b). b. 4. Reg. 8. Ezechias ulcere gravi affiditus, applicato caricularum cataplasmate, ab Isaiâ sanitati restitutus est [c]. Tempus est occidendi, ait Eccl. 3. 3. & tempus sanandi. Porro viriste, nempe Salomon, omnia sibi naturæ abdita habebat referata, cum de plantis omnibus differuissest (d); quare medicinæ secreta plane noverat. Mirari autem subit, Judas præscripta ab eo pharmaca omnia, atque medendi rationem adeò neglexisse, ut nullos haberet in gente Discipulos. In Prophetis enim, qui post illum floruerunt, nihil legimus, nisi si quid de vulneribus oleo, & salciis tractatis, medicaminibus

a. 3. Reg. 15. 23. & 2. Par. 16. 12. Joram, receptio inter bellandum vulnere, Jeraeleum curationis gratia secepit (b). b. 4. Reg. 8. Ezechias ulcere gravi affiditus, applicato caricularum cataplasmate, ab Isaiâ sanitati restitutus est [c]. Tempus est occidendi, ait Eccl. 3. 3. & tempus sanandi. Porro viriste, nempe Salomon, omnia sibi naturæ abdita habebat referata, cum de plantis omnibus differuissest (d); quare medicinæ secreta plane noverat. Mirari autem subit, Judas præscripta ab eo pharmaca omnia, atque medendi rationem adeò neglexisse, ut nullos haberet in gente Discipulos. In Prophetis enim, qui post illum floruerunt, nihil legimus, nisi si quid de vulneribus oleo, & salciis tractatis, medicaminibus

d. 3. Reg. 4. 33. h. Job. 6. 5.

In morbis intima tantum depascentibus etiam gravioribus arduisque, nullus erat me.

ex refina constantibus, herbis tandem & plantis ad valetudinem, & medicinam conferentibus. Sincerum cordis gaudium, Salomone testante (e), carnis sanitati confortit; additque, sermonem probum (f) ita habendum quasi arborem vita, nempe arborem fructus ferentem salubres. Stomachi nimio ingestu cibo gravati fastidium, procurato vomiti relevari idem. Scriptor Proverb. 23. 8. suadet, quod etiam monet Eccli. 31. 25. iis, qui in convivio plus nimio ingurgitaverint; quæ tandem ex venere & voluptibus proveniunt incommoda. Sapiens percensens, morbum describit ossa simul & carnem abrodentem [g].

e. Proverb. 14. 30.
f. Proverb. 15. 4.

g. Prov. 5. 12.

k. Levit. 14.

l. 2. Reg. 13. 2.
4. 5. 6.

m. 3. Reg. 14.
3. 5.

n. 4. Reg. 1. 2.

o. 4. Reg. 8. 7.

p. 4. Reg. 5. 5.
6.

q. 3. Reg. 17.
17.

r. 2. Par. 21.
15. 18. 19.

s. 2. Par. 26. 19.

medicinae usus. In ea enim, qua tenebantur, causarum ejus morbi ignorantes, querendo à Deo, sive ab ejus Prophetis auxilio religiosores efficiebantur.

Non debeat tamen qui ad superstitiones incitarentur, ad Magos, Idololatras, Veneficos, sicut & ad musicam. Ille quo Jobus affligebatur, immensus erat à Dæmonie morbus, sed Dæmon opprimendo viro nonnius causas naturales avavit. Ad eas ille angustias redactus, nunquam sibi ex remedii opem quæsivit; nihil etiam tale succurrerit Amicis; sed omnium una erat sententia, impetranda à Domino valetudinem. Moralem tantummodi ejus mali rationem querunt; an scilicet illud in ultimum criminum à Deo immitteretur, sive tantum periculi de virtute viri fortis faciendi, atque virtutis Dei exercenda gratia. Insultantium sibi Amicorum sermonis pertusus Jobus, dixit experiri se illos Medicos frustaneos (i). Lepra, morbi genus frequentissimum ac perniciissimum apud Hebreos, peculiaribus carebat Medicis simul & remedis; cùm enim certa exhibita fuisset morbi documenta, statim miseri ab omnibus deserebantur, metu ne contagione morbus propagaretur [k].

Amnon Filius David, plus nimio sororem Thamar deperiens, tabe & mortore infectus egreditur contra (l); nulla tunc mentio de pharmaciis, sive de medicis. David ad solandum agrorum vienens, ne medicaminum quidem meminit. Quæsivit unicè Amnon, ut accidat se sororis manu degustare sibi licet sorbitunculas, & cibum. Abias filius Jeroboami Regis Israel æger decumbebat [m], statimque uxor Jeroboam ab eo milia ad Ahiam Prophetam accurrit, adolescenti valetudinem deprecatura. Cum è solariori superiori domis in inferius concclave Ochozias Rex Israel præcepit corruisset, certos misit viros ad consulendum, opemque implorandam Beelzebub Dei Accaronitum (n). Saniori consilio Hazael Rex Damasci opem Propheti Domini procuravit (o). Naaman Syrus è Damasco in Regionem Israeliticam venit, morbi sui medium ab Eliseo imploratus (p). Filius Sunamitidis scemina, que Eliseum hospitio receperat, vehementi dolore capitum abreptus, in ipsis matris ulnis exanimis concidit. Volavit illa ad Prophetam, qui statim in ædes ejus se conferens, filium incoludem matti restituit (q). Joram Rex Juda post toleratum integrum biennio dysenteriam, vi morbi tandem oppressus est (r). Ozias Rex Juda in ultionem usurpati muneric Sacerdotalis, quippe qui offerendum sibi Domino thymiam arrogaverat, leprâ percussus est [s]. In his omnibus non vulgarium virorum morbis, alatum est de medicaminibus, & Medicis silentium. Inter Præfectos Aula Regum Juda, Davidis, Salomonis, ceterorumque post ipsos, nullus erat Medicorum locus. Sed nunquid propterea nulli erant in Regione Medici? Non hoc quidem autumnaverim; sed rari, eorumque peritia in eo tota versabatur, quemadmodum su-

t. Antiq. 1. 8.
cap. 2.

pra etiam animadversum est, ut membra recomponerent, vulnera sanarent.

Aliud erat apud Hebreos Medicorum genus; benefici scilicet, qui suis artibus jaçitarent se colubros sistere, frenunque, ne morderent, imponere, ac tandem nefcio que carmina obmurmurantes, moribus eorum mederi. Fusis hoc argumentum pertractavimus peculiari Dissertatio-ne in Psalmis. Quod ad morsus venenosos attinet, nihil ad id usque medicina excoigitaverat: Ego immittam vobis, inquit Jerem. 8. 17. serpentes regulos, quibus non est incantatio. Et Job 45. 25. de Crocodilo: Concordit illum Amici? (Hebr. Excantatores). Et Eccl. 10. 11. Si mordeat Serpens in silentio (Hebr. cui non est incantatio), nibil eo minus habet, qui occulte detrahit. Et Psal. 57. 5. ita Psalmista de hostibus suis: Furor illis secundum similitudinem serpentis, sicut aspidis furax, & obvanius aures suas, que non exaudiens vocem incantantium, & benefici incantantis sapienter. Ac tandem Eccl. 12. 13. quis miserebitur incantatori à Serpentis peruerso?

Quærebatur etiam in morbis magorum opera, quamquam non ita aperitè ejus usus in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, & exorcismos in morbos Dæmoniacos praestantissimos, quorum vi malignos in S. Scriptura exprimitur. Salomonem obtinuisse à Deo virtutem pellendi Dæmones, tum & mala, quæ illis authoribus in homines inferuntur, removendi, à Josepho docemur (e). Scripsit igitur carmina, &